

Hvor en Kystejer har sin Kyststrækning, helt eller delvis, saaledes besat med Aalegaarde, at den gennemsnitlige Afstand mellem dem ikke er over 300 Favne (565 Meter), og Afstanden mellem 2 Aalegaarde intetsteds er over 600 Favne (1130 Meter), gælder endvidere for den saaledes besatte Kyststrækning den Regel, at intet Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab maa drives af andre end Aalegaardsejerne inden for en Linie draget mellem Aalegaardenes Hovedpæle og 10 Favne (19 Meter) uden for denne Linie.

Den til Fiskeri med Aalegaarde berettigede er pligtig til, saafremt han i det paagældende Efteraar vil benytte sin Aalegaardsret, inden 1ste August at have udsat den yderste Hovedpæl og desuden en af Aalegaardens inderste Pæle, der tilligemed Hovedpælen kan angive Aalegaardens Retning. Hovedpælen skal rage 4 Fod (12 Decimeter) over Vandet ved daglig Vandstand og paa Toppen være forsynet med et mørkt Flag. Beskyttelsen for Aalegaardsfiskeriet finder kun Sted, medens Fangeredskaberne ere udsatte.

I Bugter af saa ringe Bredde eller med saa smalt Indløb, at Anbringelse af Ruser ud for Aalegaardene i Henhold til ovenstaaende Regler ikke kan foretages, uden at saadanne Ruser komme til staa i en Retning tværs paa en eller flere af de indre Aalegaarde, kan Landbrugsministeren efter forudgaaet Undersøgelse og Forhandling med de i Sagen interesserede fastsætte særlige Afstande for Fiskeri med Ruser ud for Aalegaardene, eventuelt helt forbyde saadant Fiskeri ud for dem.

De foranstaande Bestemmelser berøre ikke den videregaaende Ret til Aalefiskeri, der maatte tilkomme nogen ifølge særlig Adkomst.

§ 7.

Fremkommer der i umiddelbar Forbindelse med Kyst- eller Fjordbred Opvækst af Siv og Rør, maa intet for saadan Opvækst skadeligt Fiskeri, saasom med Stangeredskab og Glib, finde Sted i samme.

§ 8.

For saa vidt en Kommunalbestyrelse finder, at Anlægget af en eller flere offentlige Stier eller Veje, der føre til almindelige Landingspladser for Fiskere, er i den Grad fornødent, at det almene Vel maa siges at fordre slige Anlæg, komme henholdsvis Reglerne i Lov angaaende Gangstier i offentlige Øjemed af 4de Juli 1850 og i Lov angaaende Forpligtelse til Jords Afgivelse til offentlige Biveje af 20de August 1853 til Anvendelse herpaa.

§ 9.

Hvor det formenes Fiskerne (jfr. § 1) at benytte Strandbredden til Ophaling af deres Baade og til Tørreplads for deres Garn, og mindelig Overenskomst derom ikke opnaas, kunne de forlange Spørgsmaalet, om og hvor en passende Ophalings- og Tørreplads kan anvises, enten paa den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred, eller, hvor en saadan ikke findes, andetsteds i Nærheden af Stranden, afgjort paa deres Bekostning ved Kendelse af Strandsynsmænd efter Reglerne i Lov af 23de Januar 1862. Ved Sagens Afgørelse skal det tages under Overvejelse, om der efter de forhaandenværende Omstændigheder er tilstrækkelig Anledning til at opfylde Fiskernes Begæring imod vedkommende Ejers eller Brugers Villie, og iagttages, at Afsavnet af den Plads, der anvises Fiskerne, ikke forvolder dens Ejer eller Bruger større Afbræk eller Ulempe, end uundgaelig fornødent, og navnlig, at Plads ingen Sinde anvises i nogens Gaardsplads, Have, indhegnet Lystskov eller lignende Steder. Erstatningen fastsættes, i Mangel af mindelig Overenskomst, for 5 Aar ad Gangen, ligeledes af Synsmændene. Erstatningens Beløb udredes aarlig forud, forinden Pladsen maa tages i Brug. Kun de Fiskere, som have deltaget i Erstatningens Udredelse, ere berettigede til at benytte Pladsen. I Tilfælde, hvor det maa skønnes, at Afsavnet af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred ikke forvolder Ejeren eller Brugeren Afbræk eller Ulempe, bliver ingen Erstatning at tilkende. Saavel Ejerne som Fiskerne kunne indanke Synsmændenes Kendelser for Landvæsenskommissionen efter Reglerne i Lov af 23de Januar 1862. Naar 5 Aar ere forløbne, efter at de foran nævnte Sager sidst ere blevne afgjorte ved Syn eller Landvæsenskommissions-